शब्दोऽस्माभिरप्याकर्णितः। किंतु स किं मन्त्री यः प्रथमं भूमित्यागं युद्धोद्योगं वोपदिशति। देव भृत्यानामुपयोग एव ज्ञातव्यः।

यतः। बन्धुस्त्रीभृत्यवर्गस्य बुद्धेः सत्त्वस्य चात्मनः।
आपन्निकषपाषाणे नरो जानाति सारतां ॥ ७८ ॥

5 सिंहो ब्रूते। भद्र महती शङ्का मां बाधते। दमनकः स्वगतं। अन्यथा राज्यसुखं परित्यज्य स्थानान्तरं गन्तुं कथं मां संभाषसे। प्रकाशं ब्रूते। देव यावदहं जीवामि तावद्भयं न कर्तव्यं। किंतु करटकादयोऽप्याश्वास्यन्तां यस्मादापत्काले प्रतीकाराय दुर्लभः पुरुषसमवायः। ततस्तौ दमनककरटकौ राज्ञा महाप्रसादेन पूजितौ भयप्रतीकारं प्रतिज्ञाय चलितौ। करटको गहन्

10 दमनकमाह। सखे किं शक्यप्रतीकारोऽयं भयहेतुरशक्यप्रतीकारो वेत्यज्ञात्वा भयोपशमं प्रतिज्ञाय कथं भवता महाप्रसादो गृहीतः। यतोऽनुपकुर्वाणो न कस्याप्युपायनं गृह्णीयाद्विशेषतश्च राज्ञः।

पश्य। यस्य प्रसादे पद्मा श्रीर्विजयश्च पराक्रमे।
मृत्युश्च वसति क्रोधे सर्वतेजोमयो हि सः। ॥ ७९ ॥

15 तथा हि। बालोऽपि नावमन्तव्यो मनुष्य इति भूमिपः।
महती देवता ह्येषा नररूपेण तिष्ठति ॥ ८० ॥

दमनको विहस्याह। मित्र तूष्णीमास्यतां। ज्ञातं मया भयकारणं बलीवर्धनर्दितं ह्येतत्। वृषभाश्चास्माकमपि भक्ष्याः किं पुनः सिंहस्य। करटको ब्रूते। यद्येवं तदा किं स्वामित्रासस्तत्रैव किं नापनीतः। दमनको ब्रूते।

20 यद्येवं क्रियते तदा कथमयं प्रसादलाभः स्यात्।

अपरं च शृणु। निरपेक्षो न कर्तव्यो भृत्यैः स्वामी कदाचन।
निरपेक्षं प्रभुं कृत्वा भृत्यः स्याद्दधिकर्णवत् ॥ ८१ ॥